

Ο Μητροπολίτης Βεροίας για τα σύγχρονα προβλήματα της οικογένειας

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας](#)

Με δήλωσή του ο Σεβασμιώτατος [Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων](#) αναφέρθηκε στα σύγχρονα προβλήματα της οικογένειας.

Ο Σεβασμιώτατος έκανε ιδιαίτερη μνεία στον λεγόμενο γάμο ομόφυλων ζευγαριών:

“Η Εκκλησία μας δεν αγνοεί τι συμβαίνει στην κοινωνία και φυ-σι-κα αναγνωρίζει ότι ο κάθε άν-θρω-πος έχει την ελευθερία να πορευθεί στη ζωή του και αντίθετα ακόμη με το θέλημα του Θεού και αντίθετα προς την ανθρώπινη φύση, την οποία δημιούργησε ο Θεός, κατα-σκευάζοντας «άρσεν και θήλυ» και καθιστώντας τον άνθρωπο συνδη-μιουργό του στη γέννηση νέων ανθρώπων.

Δεν μπορεί όμως η Εκκλησία να αναγνωρίσει επ’ ουδενί ομόφυλες σχέσεις ως αποδεκτές, όταν ο ίδιος ο απόστολος Παύλος γράφει ξεκά-θαρα προς τους

Κορινθίους: «ουκ οίδατε ότι άδικοι Θεού βασιλείαν ου κληρονομήσουσιν; μη πλανά-σθε· ούτε πόρνοι ούτε ειδωλολά-τραι ούτε μοιχοί ούτε μαλακοί ούτε αρσενοκοίται ... βασιλείαν Θεού κληρονομήσουσιν (1 Κορ. 6.9-10). Ο λόγος του Θεού είναι σαφής ό,τι και αν ισχυρίζονται σήμερα ορισμένοι, λέγοντας ότι δήθεν δεν είναι αμαρτία. **Η επιλογή κάποιων να ακολουθήσουν έναν αντίθετο από τον νόμο του Θεού αλλά και από την ανθρώπινη φύση δρόμο, δεν καθιστά αυτόν τον δρόμο ορθό ούτε καθιστά την αποδοχή του δικαίωμα**, το οποίο οφείλουμε να αναγνωρίσουμε και μάλιστα εν ονόματι ενός δήθεν εκσυγχρο-νι-σμού της κοινωνίας μας”, υπογράμμισε και πρόσθεσε:

“Δεν είναι όμως εκσυγχρονισμός της κοινωνίας η παραποίηση της σημασίας λέξεων, οι οποίες για αιώνες έχουν μία και μόνο σημα-σία, όπως η λέξη γάμος, που χρη-σιμοποιείται για την ένωση, έστω και την πολιτική, μεταξύ δύο ετε-ροόφυλων ανθρώπων. Δεν παραβλέπουμε ότι υπάρχουν «ενώσεις» και ομόφυλων ανθρω-πων, αλλά γι’ αυτές υπάρχει το σύμφωνο συμβιώσεως. Τι χρειά-ζε-ται, λοιπόν, μία άλλη πρόβλεψη, αντίστοιχη του γάμου;”.

Στη συνέχεια αναφέρθηκε στο ζήτημα της τεκνοθεσίας από ομόφυλα ζευγάρια:

“Ναί, τα παιδιά έχουν δικαιώματα, για τα οποία η πολιτεία οφείλει να μεριμνήσει, αλλά δεν θα πρέπει, όπως ορθά γράφτηκε πρόσφατα, η προάσπιση «των δικαιωμάτων του παιδιού» να χρησιμοποιείται υπο-κριτικά, με σκοπό να εξυπηρε-τη-θούν διεκ-δικούμενα δικαιώματα ενηλίκων που υλοποιούνται μέσω ενός παιδιού. Να χρησιμοποιου-νται δηλαδή τα παιδιά για να νομι-μο-ποιηθεί ο λεγόμενος γάμος δύο ομοφύλων ανθρώπων, δύο αν-δρων ή δύο γυναικών. **Διότι, εάν θέλουμε να είμεθα ειλικρινείς και να λέμε την αλήθεια, το ζήτημα της αποκτήσεως παιδιού από δύο ομόφυλους ανθρώπους είτε μέσω παρένθετης μητέρας, κάτι το οποίο μπο-ρεί να αποκλείει ο σχεδιαζό-μενος νόμος, αλλά υπάρχουν δυ-να-τότη-τες να παρακαμφθεί, είτε μέσω της υιοθεσίας, δεν αφορά δι-καίωμα του ίδιου του παιδιού, εφό-σον δεν σχετίζεται με την προστα-σία του, αλλά αποκλειστικά και μόνο διεκδίκηση των ενηλίκων για να αναβαθμίσουν το δικό τους status. Πόσο όμως ηθικά αποδεκτό είναι να καθίσταται ένα παιδί αντι-κείμενο δικαιώματος ενηλίκων;**

Και, ακόμη, όσοι υποστηρίζουν τα δικαιώματα των παιδιών και των παιδιών γενικά αλλά και των παιδιών, τα οποία ζούν μέσα σε ένα ομόφυλο σχήμα, ξεχνούν ότι τα παιδιά, όση αγάπη και αν απολαμ-βάνουν, όσα και αν τους προσφέ-ρουν μέσα στο περιβάλλον που ζούν, έχουν επίσης το δικαίωμα να γνωρίζουν τη φυσική τους μητέρα και τον φυσικό τους πατέρα, έχουν το δικαίωμα να μην βιώνουν μία διαφορετική σχέση από τα άλλα παιδιά, τους συμμαθητές τους στο σχολείο ή στον κοινωνικό τους περί-γυρο, έχουν το δικαίωμα να συνειδητοποιήσουν και να μάθουν να σέβονται τη διαφορετικότητα

των φύλων και των ανθρώπων, που δεν μπορεί να ισοπεδώνεται σε κάποιες περιπτώσεις που εξυπηρετούν τα συμφέροντα ορισμένων, έχουν ακόμη και αυτά τα παιδιά το δικαίωμα, όπως και τα συνομήλικά τους παιδιά, να βαπτισθούν στη νηπιακή τους ηλικία και να έχουν τη χάρη του Θεού να τα συνοδεύει στη ζωή τους” , επεσήμανε.

Παρακάτω ολόκληρη η δήλωση του Μητροπολίτη Βεροίας:

Στίς ημέρες μας ή οικογένεια περνά μία μεγάλη κρίση. Τά προ-βλήματα πού αντιμετώπιζει μπορεί νά μήν είναι καινούργια. Ύπῆρχαν καί σέ άλλες έποχές. Ύπῆρχαν άνέκαθεν, άν θέλετε. Ύπάρχουν όμως δύο σημαντικές διαφορές άνά-μεσα στό παρελθόν καί στό παρόν.

Ή πρώτη διαφορά είναι ότι ή κρί-ση στήν οικογένεια δέν ἦταν γενι-κευμένη καί δέν γινόταν τόσο γνω-στή, ώστε τά προβλήματα ή τά λάθη μιᾶς οικογενείας νά «διαφη-μίζονται» μέ κάποιον τρόπο καί νά γίνονται κακό παράδειγμα καί για άλλους. Θά μοῦ πεῖτε: είναι προτι-μό-τερο νά μένουν τά προβλήματα κρυφά καί άγνωστα καί νά τά ύφί-στανται όσοι άνήκουν στό οίκο-γε-νειακό αυτό περιβάλλον; Άσφα-λῶς ὄχι, αλλά δέν πρέπει νά ξε-χνοῦμε ότι υπάρχουν άνθρωποι διεστραμμένοι, πού βλέποντας ὅσα συμβαίνουν σέ μία οικογένεια, τά μιμοῦνται καί τά έπαναλαμ-βά-νουν, καί ἔτσι τό κακό έπεκτεί-νεται καί οἱ περιπτώσεις αυξάνο-νται.

Ή δεύτερη διαφορά είναι ότι στίς ημέρες μας ή οικογένεια βάλλεται από παντοῦ. Κλονίζονται συστημα-τι-κά οἱ αξίες καί οἱ αρχές πού ύπῆρχαν πάντοτε μέσα στήν οίκο-γέ-νεια, κλονίζεται καί καταρρα-κώ-νεται ὁ ἴδιος ὁ θεσμός τῆς οικογε-νείας. Κι ἔτσι προκύπτουν ὅλα αυτά τά θλιβερά καί ιδιαίτερα άνη-συ-χητικά φαινόμενα πού παρακο-λου-θοῦμε, ἔκπληκτοι πολλές φο-ρές, καί τά ὅποια δυστυχῶς ἔχουν ἔξειλιχθεῖ από μεμονωμένα δυσά-ρε-στα περιστατικά πού συνέβαιναν σπάνια σέ καθημερινά καί πολύ άνη-συχητικά.

Εἶναι ὅλα αυτά πού παρακο-λου-θοῦ-με μέ πόνο ψυχῆς νά συμβαί-νουν μέσα σέ οικογένειες: οἱ βίαιες καί κακοποιητικές συμπεριφορές συζύγων μεταξύ τους καί γονέων πρός τά παιδιά τους, πού φθάνουν μέχρι τοῦ σημείου νά σκοτώνει τό ἕνα μέλος τῆς οικογενείας τό άλλο.

Καί δέν είναι δυστυχῶς μόνο αυτά. Βλέπουμε άνήλικα παιδιά νά γίνονται θύματα έπιτηδείων, άλλ-ο-τε μέ τήν παρότρυνση ή τή συμ-μετοχή κάποιου γονέα, άλλοτε ἔξαι-τίας τῆς άδιαφορίας τῶν γο-νέων για τά παιδιά τους καί άλλοτε επιδιώκοντας ακόμη καί οἰκονομι-κά ὄφελη.

Βλέπουμε ανήλικα παιδιά είτε να πέφτουν στην παγίδα των ναρκω-τικών, είτε να εμπλέκονται σε κάθε είδους έγκληματικές ομάδες, είτε σε κυκλώματα που έκμεταλλεύο-νται με κάθε τρόπο τό σῶμα καί τήν ψυχή τους, προκειμένου να ίκα-νοποιήσουν τίς ποικίλες δια-στροφές τους καί να άποκομίσουν τεράστια πολλές φορές οίκονομικά όφέλη.

Παρακολουθοῦμε μέ άνησυχία καί θλίψη όσα συμβαίνουν στά γή-πεδα καί έξω από αυτά, πόσα νέα παιδιά τραυματίζονται ή καί χά-νουν τή ζωή τους σε έπιθέσεις καί διαπληκτισμούς που έχουν άφετη-ρία τόν φανατισμό καί έκφραση τή βία, για άθλήματα που θα έπρεπε να εύχαριστοῦν καί να ίκανοποι-οῦν τά νέα παιδιά καί όχι να τά όδηγοῦν είτε στόν θάνατο είτε στή φυλακή, καταστρέφοντας τή ζωή τους καί τή ζωή τῶν οίκείων τους.

Καί άκόμη άκοῦμε μέ τρόμο για τά επανειλημμένα περιστατικά άκράι-ας βίας μεταξύ παιδιῶν καί έφήβων μέσα μάλιστα στά σχολεία, έκβιασμούς καί άνάρμοστες ενέρ-γειες μέ τή βοήθεια τῶν κινητῶν τηλεφώνων καί τῶν μέσων που προσφέρουν οι σύγχρονες τεχνο-λο-γίες καί τά κοινωνικά δίκτυα, μέ σκοπό να έκθέσουν προσωπικά στοι-χεΐα, ύπαρκτά ή καί κατα-σκευ-ασμένα άλλων παιδιῶν, κάτι που δημιουργεί φόβο, ανασφάλεια καί ποικίλα άλλα προβλήματα τόσο στην ψυχή καί τήν καθημερινότη-τα τῶν παιδιῶν όσο καί τῶν οίκο-γε-νειῶν τους αλλά καί όλων τῶν οίκογενειῶν.

Δέν ύπάρχει σχεδόν καμία ήμέρα που να μην άκοῦμε ή να μην δια-βά-ζουμε για κάποιο τέτοιο περιστατι-κό. Καί όλοι διερωτώμεθα γιατί συμβαίνουν όλα αυτά στις ήμέρες μας, πῶς θα έξελιχθεΐ αυτή ή κατά-σταση καί πῶς θα προστατεύσουμε τά παιδιά μας καί τήν κοινωνία μας από αυτές τίς πραγματικά άντι-κοινωνικές συμπεριφορές.

Ή άπάντηση δέν είναι δύσκολη. Ή έξαρση όλων αυτῶν τῶν φαινο-μένων βίας καί τῶν κάθε είδους κακο-ποιητικῶν συμπεριφορῶν που αναφέραμε όφείλεται στην οίκο-γένεια καί στόν τρόπο που λειτουργεί.

Ή οίκογένεια είχε πάντα αρχές καί αξίες, χωρίς τίς όποιες δέν μπορεί να ύπάρξει καί να έπιτε-λέ-σει τήν άποστολή της στην κοι-νωνία.

Μιλᾶμε συχνά για τήν άγάπη που χρειάζεται καί θα πρέπει να προσ-φέρει ή οίκογένεια στα μέλη της. Ναί, ή άγάπη είναι άπαραίτητη, αλλά πρέπει να είναι σωστή άγάπη. Ή άγάπη δέν έκφράζεται οὔτε μό-νο μέ λόγια οὔτε μόνο ίκανοποιώ-ντας τίς άνάγκες καί τίς επιθυμίες τῶν παιδιῶν. Χρειάζεται πραγμα-τι-κό ενδιαφέρον. Χρειάζεται χρό-νος καί κόπος καί θυσία, για να είσαι

κοντά στο παιδί σου, για να το παρακολουθείς, για να γνωρίζεις τί κάνει και τί το άπασχολεί, ώστε να μπορείς να το βοηθήσεις, να επέμβεις με όποιον τρόπο χρειάζεται για να το στηρίξεις και να το έπα-ναφέρεις, αν είναι ανάγκη, στον σωστό δρόμο. Όχι φυσικά με φω-νές, με συγκρούσεις ή με βία, αλλά με αγάπη. Γιατί αγάπη δέν είναι να προσφέρεις στα παιδιά ό,τι ζητούν, για να τά ικανοποιήσεις και να έχεις έσύ τήν ήσυχία σου, χωρίς να ξέρεις όμως πώς τό χρησιμοποιούν και τί κάνουν. Αγάπη είναι να δίνεις έσύ πρώτος ή πρώτη τό παράδειγμα τής αγάπης μέσα στην οικογένεια και να δείχνεις ποιός είναι ό σωστός τρόπος να αγαπάς. Τό παιδί δέν είναι άπλώς κάποιο πρόσωπο μέσα στην οικογένεια, είναι μία ύπαρξη πού ήλθε στον κόσμο από τούς δύο γονείς, πού άκόμη και στην περίπτωση πού, δυστυχώς ύπάρχει συχνά στην έποχή μας, δέν ζούν πλέον μαζί, έχουν τήν ύποχρέωση να είναι παρόντες και συνεργαζόμενοι στην άνατροφή του παιδιού τους, γιατί ή οικογένεια είναι τό θερμοκήπιο μέσα στό όποιο μεγαλώνουν τά παιδιά και τήν έχουν ανάγκη.

Οικογένεια βεβαίως δέν μπορεί να θεωρηθεί αυτό τό όποιο τελευ-ταία προβάλλεται ως έναλλακτικό μοντέλο της. Δέν μπορεί να ύφί-σταται οικογένεια, έφόσον δέν συνίσταται από πατέρα και μητέρα. Δέν μπορεί να θεωρείται οικογένεια ή όποιαδήποτε συνένωση δύο ανθρώπων του ίδιου φύλου, όπως επιδιώκεται να θεσμοθετηθεί στις ήμέρες μας και στην πατρίδα μας, με τό επιχείρημα ότι έχει συμβεί και σε άλλες χώρες και είμαστε ύποχρεωμένοι να τό κάνουμε και έμεις, καθιερώνοντας πολιτικό γάμο για αυτούς τούς ανθρώπους και έξασφαλίζοντάς τους έτσι έμμεσα και δικαιώματα τεκνοθε-σίας.

Ή Έκκλησία μας δέν άγνοεί τί συμβαίνει στην κοινωνία και φυ-σι-κά άναγνωρίζει ότι ό κάθε άν-θρω-πος έχει τήν έλευθερία να πορευθεί στη ζωή του και αντίθετα άκόμη με τό θέλημα του Θεού και αντίθετα προς τήν ανθρώπινη φύση, τήν όποία δημιούργησε ό Θεός, κατα-σκευάζοντας «άρσεν και θήλυ» και καθιστώντας τόν άνθρωπο συνδη-μιουργό του στη γέννηση νέων ανθρώπων.

Δέν μπορεί όμως ή Έκκλησία να άναγνωρίσει έπ' ούδενί όμόφυλες σχέσεις ως άποδεκτές, όταν ό ίδιος ό άπόστολος Παύλος γράφει ξεκά-θαρα προς τούς Κορινθίους: «ούκ οΐδατε ότι άδικοι Θεού βασιλείαν ού κληρονομήσουσιν; μή πλανᾶ-σθε· ούτε πόρνοι ούτε είδωλόλά-τραι ούτε μοιχοί ούτε μαλακοί ούτε άρσενοκοΐται ... βασιλείαν Θεού κληρονομήσουσιν (1 Κορ. 6.9-10). Ό λόγος του Θεού είναι σαφής ό,τι και αν ισχυρίζονται σήμερα όρι-σμέ-νοι, λέγοντας ότι δήθεν δέν είναι άμαρτία. Ή έπιλογή κάποιων να ακολουθήσουν έναν αντίθετο από τόν νόμο του Θεού αλλά και από τήν ανθρώπινη φύση δρόμο, δέν καθιστᾶ αυτόν τόν δρόμο όρθό ούτε καθιστᾶ τήν άποδοχή του δικαίωμα, τό όποιο όφείλουμε να άναγνωρίσουμε και μάλιστα εν όνόματι ενός δήθεν έκσυγχρο-νι-σμού τής

κοινωνίας μας.

Δέν εἶναι ὅμως ἐκσυγχρονισμός τῆς κοινωνίας ἢ παραποίηση τῆς σημασίας λέξεων, οἱ ὁποῖες γιά αἰῶνες ἔχουν μία καί μόνο σημα-σία, ὅπως ἡ λέξη γάμος, πού χρη-σιμοποιεῖται γιά τήν ἔνωση, ἔστω καί τήν πολιτική, μεταξύ δύο ἑτε-ρό-φυλων ἀνθρώπων.

Δέν παραβλέπουμε ὅτι ὑπάρχουν «ένώσεις» καί ὁμόφυλων ἀνθρώ-πων, ἀλλά γι' αὐτές ὑπάρχει τό σύμφωνο συμβιώσεως. Τί χρειά-ζε-ται, λοιπόν, μία ἄλλη πρόβλεψη, ἀντίστοιχη τοῦ γάμου;

Καί ἐδῶ μπαίνει τό ἐπιχείρημα ὅτι τά παιδιά πού ὑπάρχουν στό πλαίσιο τέτοιων σχέσεων ἔχουν δικαιώματα τά ὁποῖα πρέπει νά ἀναγνωρισθοῦν.

Ναί, τά παιδιά ἔχουν δικαιώματα, γιά τά ὁποῖα ἡ πολιτεία ὀφείλει νά μεριμνήσει, ἀλλά δέν θά πρέπει, ὅπως ὀρθά γράφτηκε πρόσφατα, ἡ προάσπιση «τῶν δικαιωμάτων τοῦ παιδιοῦ» νά χρησιμοποιεῖται ὑπο-κριτικά, μέ σκοπό νά ἐξυπηρε-τη-θοῦν διεκ-δικούμενα δικαιώματα ἐνηλίκων πού ὑλοποιοῦνται μέσω ἑνός παιδιοῦ. Νά χρησιμοποι-οῦ-νται δηλαδή τά παιδιά γιά νά νομι-μο-ποιηθεῖ ὁ λεγόμενος γάμος δύο ὁμοφύλων ἀνθρώπων, δύο ἀν-δρῶν ἢ δύο γυναικῶν. Διότι, ἐάν θέλουμε νά εἴμεθα εἰλικρινεῖς καί νά λέμε τήν ἀλήθεια, τό ζήτημα τῆς ἀποκτήσεως παιδιοῦ ἀπό δύο ὁμόφυλους ἀνθρώπους εἴτε μέσω παρένθετης μητέρας, κάτι τό ὁποῖο μπο-ρεῖ νά ἀποκλείει ὁ σχεδιαζό-μενος νόμος, ἀλλά ὑπάρχουν δυ-να-τότη-τες νά παρακαμφθεῖ, εἴτε μέσω τῆς υἰοθεσίας, δέν ἀφορᾷ δι-καίωμα τοῦ ἴδιου τοῦ παιδιοῦ, ἐφό-σον δέν σχετίζεται μέ τήν προστα-σία του, ἀλλά ἀποκλειστικά καί μόνο διεκδίκηση τῶν ἐνηλίκων γιά νά ἀναβαθμίσουν τό δικό τους status. Πόσο ὅμως ἠθικά ἀποδεκτό εἶναι νά καθίσταται ἕνα παιδί ἀντι-κείμενο δικαιώματος ἐνηλίκων;

Καί, ακόμη, όσοι υποστηρίζουν τὰ δικαιώματα τῶν παιδιῶν καί τῶν παιδιῶν γενικά ἀλλά καί τῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα ζοῦν μέσα σέ ἕνα ὁμόφυλο σχῆμα, ξεχνοῦν ὅτι τὰ παιδιά, ὅση ἀγάπη καί ἄν ἀπολαμ-βάνουν, ὅσα καί ἄν τοὺς προσφέ-ρουν μέσα στό περιβάλλον πού ζοῦν, ἔχουν ἐπίσης τό δικαίωμα νά γνωρίζουν τή φυσική τους μητέρα καί τόν φυσικό τους πατέρα, ἔχουν τό δικαίωμα νά μήν βιώνουν μία διαφορετική σχέση ἀπό τὰ ἄλλα παιδιά, τοὺς συμμαθητές τους στό σχολεῖο ἢ στόν κοινωνικό τους περί-γυρο, ἔχουν τό δικαίωμα νά συνειδητοποιήσουν καί νά μάθουν νά σέβονται τή διαφορετικότητα τῶν φύλων καί τῶν ἀνθρώπων, πού δέν μπορεῖ νά ἰσοπεδώνεται σέ κάποιες περιπτώσεις πού ἐξυπηρε-τοῦν τὰ συμφέροντα ὀρισμένων, ἔχουν ακόμη καί αὐτά τὰ παιδιά τό δικαίωμα, ὅπως καί τὰ συνομήλικά τους παιδιά, νά βαπτισθοῦν στή νηπιακή τους ἡλικία καί νά ἔχουν τή χάρη τοῦ Θεοῦ νά τὰ συνοδεύει στή ζωή τους.

Καί ὅλα αὐτά ὄχι ἀπλῶς δέν τοὺς ἀναγνωρίζονται μέσα στό νομοθε-τικό πλαίσιο πού συζητεῖται, ἀλλά καί ἀγνοοῦνται προκλητικά.

Ἀλλά, π.χ. πῶς νά βαπτίσει ἡ Ἐκ-κλησία αὐτά τὰ παιδιά, ὅσο καί ἄν δέν εὐθύνονται αὐτά, ὅταν ὁ νη-πιο-βαπτισμός προϋποθέτει ὅτι τό νήπιο μεγαλώνει μέσα σέ ἕνα περι-βάλλον πού θά τό κατηχήσει στή χριστιανική πίστη καί ὄχι σέ ἕνα περιβάλλον πού τήν ἀπορρίπτει μέ τή στάση ζωῆς του;

Ἡ Ἐκκλησία ἀγκαλιάζει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους μέ ἀγάπη, ἀλλά δέν ὑπάρχει ἀγάπη πού νά εἶναι ἀντίθετη πρὸς τόν λόγο καί τόν νόμο τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι Ἀγάπη. Γι' αὐτό καί δέν εἶναι δυνα-τόν νά συναινέσει σέ καμία ἐνέρ-γεια καί μεθόδευση πού πλήττει τόν ἱερό θεσμό τῆς οἰκογένειας. Ἀκόμη καί ἄν ἡ ἴδια δέν ἀποφα-σίζει οὔτε μπορεῖ νά ἐμποδίσει τήν ἀπόφαση ὅσων ἔχουν τήν εὐθύνη γιά ὅσα νομοθετοῦνται στήν πατρί-δα μας, ἔχει εὐθύνη νά διατυπώσει τή γνώμη καί τήν πίστη της πού δέν εἶναι οὔτε συντηρητική οὔτε ὀπισθοδρομική ἀλλά εἶναι ἡ αἰώ-νια ἀλήθεια τῆς πίστεώς της. Ἔχει εὐθύνη νά ἐνημερώσει τοὺς ἀν-θρώ-πους γιά ἕνα θέμα πού μᾶς ἀπα-σχολεῖ ὅλους καί πού τίς συνέ-πειές του θά τίς ἀντιμετωπίσουμε ὅλοι πολύ σύντομα.

Ἐπιτρέψτε μου ὅμως νά σᾶς ἀπα-σχολήσω καί μέ ἕνα μικρό κείμενο πού ἦρθε πρόσφατα στά χέρια μου καί θά ἤθελα νά σᾶς τό διαβάσω:

«Εἶμαι ἕνα ἀπό τὰ ἕξι ἀνήλικα παιδιά ὁμόφυλων γονέων πού πρό-σφα-τα κατέθεσαν στό Ἀνώτατο Δι-καστήριο τῶν Ἠνωμένων Πολι-τει-ῶν Ἀμερικῆς, ζητώντας ἀπό τό δικαστήριο νά σεβαστεῖ τήν ἀρχή τῶν πολιτῶν νά διατηρήσουν τόν ἀρχικό ὀρισμό τοῦ γάμου: τήν ἔνω-ση μεταξύ ἑνός ἀνδρα καί μίας γυ-ναίκα, πού ἀποκλείει ὅλους τοὺς ἄλλους, ἔτσι ὥστε τὰ παιδιά νά γνωρίζουν καί νά μποροῦν νά ἀνα-τραφοῦν

από τους κανονικούς γονείς τους.

Επίσης, ζώ στον Καναδά, όπου ο γάμος μεταξύ ατόμων του ίδιου φύλου κατοχυρώθηκε με Όμο-σπον-διακή έντολή τό 2005.

Είναι ή κόρη ενός γκέι πατέρα πού πέθανε από AIDS. Περιέγραψα τήν έμπειρία μου στό βιβλίο μου: «Η επίδραση τών όμοφυλόφιλων γο-νε-ων». Πάνω από πενήντα ένήλι-κα παιδιά πού μεγάλωσαν μέ όμο-φυλόφιλους γονείς έχουν έπικοι-νωνήσει μαζί μου γιά νά μοιρα-στούν τίς άνησυχίες μου γιά τόν γάμο ατόμων του ίδιου φύλου καί τήν άνατροφή τών παιδιών.

Πολλοί από έμάς παλεύουμε μέ τή δική μας σεξουαλικότητα καί τήν αίσθηση του φύλου, λόγω τών έπι-δράσεων στά οικιακά περιβάλλο-ντα πού μεγαλώνουμε.

Θέλω νά προειδοποιήσω τήν Άμε-ρική γιά τίς συνέπειες πού διαδρα-ματίζονται στον Καναδά γιά δέκα χρόνια τώρα, καί είναι πραγματικά όργουελιανές στή φύση καί στήν έκταση.

Δέν χρειάζεται νά είσαι έπιστή-μο-νας πυραύλων γιά νά γνωρίζεις ότι οί άνδρες καί οί γυναίκες είναι άνα--τομικά, βιολογικά, φυσιολογι-κά, ψυχολογικά, όρμονικά καί νευ-ρο-λογικά διαφορετικοί μεταξύ τους.

Αυτές οί μοναδικές διαφορές παρέ-χουν διά βίου όφέλη γιά τά παιδιά πού δέν μποροϋν νά άνα-πα-ραχθοϋν από τους «νομικούς» γο-νεΐς ίδιου φύλου, παίζοντας δια-φο-ρετικούς ρόλους τών δύο φύ-λων ή έπιχειρώντας νά ύποκατα-στήσουν τό χαμένο άρσενικό ή θη-λυκό πρό-τυπο στό σπίτι.

Στήν πραγματικότητα ό γάμος μέ άτομα του ίδιου φύλου όχι μόνο στερεί τά παιδιά τών δικών τους δικαιωμάτων στή φυσική συγγέ-νεια, αλλά δίνει στό κράτος τήν έξουσία νά παρακάμψει τήν αύτο-νομία τών βιολογικών γονέων, πράγμα πού σημαίνει ότι τά δικαι-ώ-ματα τών γονέων σφετερίζονται από τήν κυβέρνηση.

Η Ελλάδα δέν είναι μία όποιαδή-ποτε χώρα. Είναι ή χώρα πού έδωσε ως κληρονομιά στήν ανθρωπότητα τόν οικουμενικό ανθρωπιστικό πο-λι-τισμό. Τίς διαχρονικές καί άκα-τά-λυτες αξίες αύτου του πολιτι-σμοϋ καί τής παιδείας οί Έλληνες έχουν διπλό χρέος όχι μόνο νά μελετοϋν, νά διδάσκονται καί νά έμπνέονται, αλλά καί νά τίς προ-βάλλουν στίς χώρες-μέλη τής Εϋ-ρω-παϊκής Ένωσης.

Ὁ Χριστός, πού ἦρθε στόν κόσμο καί στερέωσε τήν Ἐκκλησία διά τοῦ ἰδίου αἵματος, βδελύσσεται τήν ὁμοφυλοφιλία ὡς τή βαρύτερη ἀμαρτία, βλέπει ὅμως μέ πνεῦμα ἀγάπης καί πολλή συμπάθεια τόν ὁμοφυλόφιλο, τόν ἀγκαλιάζει καί τόν καλεῖ σέ μετάνοια, πνευματική ἀνάληψη, ἀναδίπλωση καί σέ μία προσπάθεια κουραστική, δύσκολη καί κοπιώδη, γιά νά ἀποτινάξει τό πάθος, ὥστε νά ὀδηγηθεῖ στήν ἠθι-κή του ἐλευθερία καί τή σωτηρία, ὅπως τό ἔπραξαν χιλιάδες ἀμαρτωλοί στούς αἰῶνες.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφει πρὸς τόν μαθητή του Τιμόθεο: «Πιστός ὁ λόγος καί πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος, ὅτι Χριστός Ἰησοῦς ἦλθεν εἰς τόν κόσμο ἀμαρτωλούς σῶσαι· ὧν πρῶτός εἰμι ἐγώ».

Σ' αὐτά τά λόγια πρέπει νά στηρι-χθοῦμε καί νά τά δεχθοῦμε ὅλοι μας, ὅτι ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς ἦρθε στόν κόσμο, γιά νά σώσει τούς ἀμαρτωλούς, πού πρῶτος ἀνάμεσά τους εἴμαστε ἐσύ καί ἐγώ.

† Ὁ Βερούας, Ναούσης καί Καμπανίας Παντελεήμων